

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๗

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00077

๗๗...

เมื่อมาถึงกุฏิ คุณหญิงปทุมทิพย์ไม่พบนายขุนทอง จึงถามถึงบุรุษวัยห้าสิบเศษ ที่นั่งอยู่เพียงผู้เดียวตรงหน้าอาสนะ

“ไปไหนกันหมด หลวงพ่ออยู่หรือเปล่า”

“อยู่ครับ ท่านอยู่ข้างบน กำลังฉันเพล” เขาตอบ

“ฉันช่วยขึ้นไปเรียนท่านด้วยว่า เสร็จแล้วให้ลงมาพบคุณหญิงปทุมทิพย์หน่อย” คน “ใหญ่ผิดที่” บัญชา

“คงไม่ได้หรอกครับ ผมเองก็ยังไม่ต้องนั่งรอท่านอยู่ที่นี่” เขาปฏิเสธ เมื่อไม่ได้ตั้งใจ คน เป็นคุณหญิงก็ “แหวัด”

“โธ๊ย ไม่รู้อะไรกันนักหนา ไปวัดไหน ๆ เจ้าอาวาสท่านก็รับรองอย่างดี ไม่เห็นจะเรื่อง มากเหมือนเจ้าอาวาสวัดนี้เลย”

“ก็ไปวัดอื่นซีครับ” คนกำลังหงุดหงิดเพราะเมียหนีพูดแตกตัน

คุณหญิงหันมาค้อนแล้วว่า “ก็ไปมาแล้ว แต่มันไม่สำเร็จ”

ฉันเสร็จท่านพระครูรีบลงมารับแขก ด้วยไม่อยากให้ญาติโยมต้องรอนาน ท่านสั่งให้ นายขุนทองไปตามภรรยาของบุรุษผู้นั้นมา แล้วจัดการตามที่ได้ลั่นวาจาเอาไว้

บุรุษวัยใกล้หกสิบก้มลงกราบขอขมาคนเป็นเมียต่อหน้าท่านพระครูและคุณหญิงปทุมทิพย์ ปลอบใจตัวเองว่า “ก็ยิ่งดีกว่ากราบต่อหน้าคนทั้งกุฏิแหละวะ” จากนั้นจึงพากันกลับบ้าน

ผู้มีความทุกข์ทั้งหลาย เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้วก็พากันเดินกลับมาที่กุฏิ แล้วก็เลยต้องต่อคิวคุณหญิงผู้ซึ่งกำลังคุยอยู่กับท่านเจ้าอาวาส

“คุณหญิงจะอยากรู้ไปทำไม” ท่านพระครูถาม เมื่อคุณหญิงปทุมทิพย์บอกจุดประสงค์ของการมาพบท่าน

“ดิฉันจะได้ไปเยี่ยมเขาค่ะ เยี่ยมทั้งแม่ทั้งลูก” เธอไม่บอกความจริง

“แล้วก็น้ำกรดใส่กระเป๋าก็ไปฝากด้วยใช่ไหม ขวดน้ำกรดที่ซ่อนอยู่ในกระเป๋าคือของคุณหญิงนะ” ท่านพระครูเห็นเพราะ “เห็นหนอ” บอก

“ทำไมหลวงพ่อบรรพาคะ ดิฉันอุตส่าห์ซ่อนมาอย่างดี ดิฉันเจ็บใจค่ะ” คราวนี้เธอร้องไห้เพราะความคับแค้นใจ

“แล้วการทำอย่างนั้นจะช่วยให้คุณหญิงหายเจ็บใจหรือ” คนเป็นคุณหญิงไม่ตอบ ได้แต่กำหน้าร้องไห้กระซิก ๆ

“อาตมาขออธิษฐานบาตเถิดนะ อย่างได้สร้างเวรสร้างกรรมให้ตัวเองอีกเลย ที่คุณหญิงต้องมาเป็นเช่นนี้ก็เพราะกรรมเก่านะ ขอให้เลิกเสียว่ากำลังใช้กรรม อาตมาสอนญาติโยมเสมอ ๆ ว่า “กรรมเก่าให้รับใช้ กรรมใหม่อย่าไปสร้าง” คุณหญิงเชื่ออาตมาเถิดนะ”

“ดิฉันทำกรรมอะไรไว้หรือคะหลวงพ่อบรรพาคะ ถึงต้องมาเป็นเช่นนี้ ก่อนที่จะมาแต่งงานกับรัฐมนตรี ดิฉันก็เคยมีสามีมาก่อน แล้วก็ถูกเพื่อนแย่งไป” ถ้ามองหน้าตา

“ถ้าคิดตามหลักของเหตุผลก็ต้องว่า เพราะคุณหญิงเคยไปแย่งของคนอื่นเขา ถ้าชาตินี้ไม่ได้ทำก็แสดงว่าต้องเคยทำมาแต่ครั้งอดีตชาติ แล้วกรรมนั้นมันติดตัวมาเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ อาตมาวิจัยไว้แล้วว่า ใครก็ตามที่ผิดศีลข้อสาม และบาปนั้นติดตัวมาเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ รับรองได้ว่ามีสามี สามีก็ต้องมีเมียห้อย มีภรรยา ภรรยาก็มีชู้ และถ้ามาในชาตินี้ยังเลิกไม่ได้ บาปกรรมก็จะไปตกกับลูกหลาน มีตัวอย่างแล้ว เพิ่งกลับไปเมื่อไม่กี่ปีเอง สามีเป็นพลตรี ภรรยาเป็นพันโท มีลูกสาวสามคน ไปเป็นโสเภณีหมด เพราะพ่อเจ้าชู้ ลูกก็เลยต้องรับกรรม มาร้องไห้กับอาตมาทั้งผัวและเมีย เพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่ อาตมาสั่งให้มาเข้ากรรมฐานเพื่อแก้กรรม ให้มาทั้งคู่เลย ไม่งั้นช่วยลูกให้เลิกอาชีพโสเภณีไม่ได้”

“แล้วรายของดิฉันล่ะคะ ทำยังไงเขาถึงจะเลิกกัน” เธอถามอย่างสนใจ

“ไม่ต้องทำอะไร เขาก็ต้องเลิกกันอยู่ดีนั่นแหละคุณหญิง ผู้หญิงอายุ ๑๖ ผู้ชายอายุ ๖๑ จะอยู่กันไปได้สักกี่ห้า คุณหญิงไม่ต้องไปทำอะไรเขาหรอก ถ้าจะให้ดีก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้เขามีความสุขความเจริญกัน” คุณหญิงปทุมทิพย์รีบค้านว่า

“ดิฉันทำไม่ได้หรอกค่ะ มันฝืนกับความรู้สึกที่แท้จริง”

“ทำไม่ได้ก็ไม่ต้องทำ แต่อาตมาขอเตือนนะ อย่าไปทำร้ายเขาอย่างที่คุณคิด ใคร ๆ ก็มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น อาตมาเห็นกฎแห่งกรรมของท่านรัฐมนตรีแล้ว อีกห้าปีคุณหญิงก็จะรู้อย่างที่อาตมารู้และเห็นอย่างที่อาตมาเห็น ไปจดไว้ได้เลยนะว่าปี ๒๕๒๒ จะเกิดอะไรขึ้นกับ

ท่านรัฐมนตรี และคุณหญิงก็ต้องทนทรมานไปอีกสามปี จนถึงปี ๒๕๒๕ จึงจะหมดกรรมนี้เฉพาะกรรมเท่านั้น ถ้าคุณหญิงจะสร้างกรรมใหม่อีกก็เชิญ แล้วอย่ามาหาว่าอาตมาไม่เตือนก็แล้วกัน”

“แต่ดิฉันเกลียดมันค่ะหลวงพ่อ ดิฉันเกลียดคนึงเด็กนั้น เกลียดลูกของมันด้วย”

“คุณหญิงเคยเห็นลูกเขาแล้วหรือถึงได้เกลียด”

“ยังไม่เคยค่ะ ตัวแม่มันดิฉันก็ยังไม่เคยเห็น”

“แล้วทำไมต้องไปเกลียดล่ะ เอาเถอะ ต่อไปข้างหน้าคุณหญิงจะรักเด็กคนนี้ จำคำของอาตมาไว้ก็แล้วกันว่า คุณหญิงจะรักลูกของเขา”

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ ใครจะไปรักลูกของศัตรู” เธอเถียง

“รักหรือไม่รักก็คอยดูไปก็แล้วกัน อาตมาจะไม่เถียงกับคุณหญิงหรอก เถียงไปก็เปล่าประโยชน์ รอให้เวลานั้นมาถึงค่อยพูดกันใหม่”

“ตกลงหลวงพ่อก็จะไม่บอกดิฉันจริง ๆ หรือคะว่ามันอยู่โรงพยาบาลอะไร”

“บอกไม่ได้หรอกคุณหญิง ไว้คุณหญิงหายโกรธแค้น หายอาฆาตเขาเสียก่อน แล้วอาตมาจะบอก ตกหลังใหม่”

“ตกลงค่ะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันเลิกโกรธแค้น เลิกอาฆาตพยาบาทก็ได้ หลวงพ่อรุณาบอกดิฉันเถิดค่ะ” เธออ้อนวอน

“อาตมาก็ขอยืนยันอยู่อย่างเดิมว่าบอกไม่ได้ เพราะคุณหญิงเลิกแต่ปาก ส่วนใจนั้นยังโกรธยังอาฆาตเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่ามาพูดปิดกับอาตมาเลย อาตมารู้ทั้งนั้นแหละ เรื่องอย่างนี้ใครจะมาโกหกอาตมาไม่ได้

เอาอย่างนี้นะ อาตมาจะยกตัวอย่างโทษของความโกรธ ความริษยาอาฆาตให้คุณหญิงฟังสักเรื่อง เล่าย่อ ๆ นะ คือเรื่องของเจ้าหญิงโรหิณี ซึ่งเป็นขนิษฐาของ พระอนุรุทธเถระ และเป็นพระญาติของพระพุทธองค์

หลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จเทศนาโปรดพระพุทธรมาดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์แล้ว ก็ได้เสด็จมายังกรุง กบิลพัสดุ์ เพื่อโปรดพระพุทธรบิดาเป็นครั้งที่สอง พระอนุรุทธเถระก็ตามเสด็จด้วย บรรดาพระประยูรญาติต่างพากันมาเข้าเฝ้า ยกเว้นเจ้าหญิงโรหิณีผู้ซึ่งเป็นโรคผิวหนังพุพองทั่วพระวรกาย ดูน่าเกลียดมาก จึงไม่ยอมมาเข้าเฝ้า พระอนุรุทธเถระจึงเสด็จไปยังพระตำหนักของพระขนิษฐา

เจ้าหญิงโรหิณีกราบทูลพระเชษฐาถึงสาเหตุที่ไม่ยอมไปเข้าเฝ้า และทูลถามว่าพระนางเคยทำกรรมอะไรไว้จึงได้มีร่างกายพุพองน่าเกลียดเช่นนี้ พระอนุรุทธเถระ ตรัสเล่าปุพพกรรมแต่ครั้งอดีตชาติให้พระชนินุชฎาฟังว่า

สมัยหนึ่งพระนางได้เกิดเป็นพระมเหสีของพระเจ้าพรหมทัต แห่งเมืองพาราณสี พระเจ้าพรหมทัตมีพระสนมหลายคน คนหนึ่งเป็นนางรำรูปร่างหน้าตาสวยงามจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าพรหมทัตมากกว่าใคร ๆ พระมเหสีมีจิตริษยาในนางรำผู้นั้น วันหนึ่งจึงแอบนำผงเต่าร้างไปโรยไว้ในกระปุกใส่แป้งของนาง คุณหญิงรู้จัดผงเต่าร้างหรือเปล่า” ท่านเจ้าของกุฎิถามคนเป็นคุณหญิง

“ไม่ทราบค่ะ” เธอตอบ

“หมามุ่ยใช่ไหมคะหลวงพ่” สตรีผู้หนึ่งตอบและถามในประโยคเดียวกัน

“ถูกแล้ว คุณหญิงรู้จักหมามุ่ยหรือเปล่า” คุณหญิงปทุมทิพย์ถูกถามอีก

“ทราบค่ะ เห็นเขาคันอย่างบอกใคร”

“นั่นแหละ ๆ พระมเหสีก็เอาผงเต่าร้างไปโรยไว้ในกระปุกแป้งของนางรำเพราะความริษยา เมื่อนางทาแป้งก็เกิดอาการคันและมีตุ่มผื่นคันพุพองทั่วร่าง ทำให้ได้รับทุกขเวทนาเป็นอันมาก จากผลกรรมนั้นทำให้เจ้าหญิงโรหิณีต้องมาเป็นโรคผิวหนัง ญาติโยมอย่าลืมนะว่าโรครรรมนั้นไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ เหมือนอย่างเจ้าหญิงโรหิณีที่แพทย์หลวง ก็คน ๆ ก็ไม่สามารถรักษาได้ เมื่อพระนางได้ทราบกรรมครั้งอดีตชาติแล้ว จึงทูลถามพระอนุรุทธเถระว่าจะแก้กรรมได้อย่างไร”

“ต้องเข้ากรรมฐานใช่ไหมครับ” บุรุษผู้หนึ่งตอบ มาวัดนี้ท่านสมภารพูดแต่เรื่องกรรมฐาน ๆ ใครจะแก้กรรมก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน

ท่านพระครูยิ้มด้วยนึกขำในคำตอบของบุรุษนั้น จึงสัพยอกเขาว่า

“ถ้าเจ้าหญิงโรหิณีมาที่วัดนี้ อาตมาก็คงจะต้องให้เข้ากรรมฐาน แต่บังเอิญพระนางไม่ได้มา”

“แล้วพระอนุรุทธเถระท่านทรงแนะนำให้พระชนินุชฎาทำอย่างไรเพคะ” คุณหญิงถาม ผู้ที่นั่งฟังพากันหัวเราะคำถามของคนเป็นคุณหญิงซึ่งลงท้ายด้วย “เพคะ” ท่านเจ้าของกุฎิเองก็ขำ

“ท่านทรงแนะนำให้พระชนินุชฎาขายเครื่องประดับทั้งหมดที่มีอยู่ แล้วนำทรัพย์ที่ได้ไปสร้างเป็นศาลาที่พักพระภิกษุที่เดินทางไกลผ่านมายังเมืองนี้ ให้ท่านได้รับความสะดวกมีทั้งที่พักและอาหาร ในยามค่ำคืนก็จุดประทีปโคมไฟให้แสงสว่างแก่ท่าน เจ้าหญิงโรหิณีทรงทำ

ตามคำแนะนำของพระเชษฐา แผลพุพองนั้นก็ค่อย ๆ หายไป ๆ จนในที่สุดพระนางก็มีผิวพรรณผุดผ่องสวยงามเหมือนแต่ก่อน และในเวลาต่อมาก็ได้บรรลุโสดาปัตติผลเป็นพระโสดาบัน”

เล่าจบ ท่านเจ้าของกุกุจีจึงถามคนเป็นคุณหญิงว่า “คุณหญิงเห็นโทษของความอาฆาตพยาบาทหรือยัง นี่ขนาดเอาผงเต่าร้างใส่ลงไปในแป้งก็ยังต้องมาเป็นโรคผิวหนังพุพองน่าเกลียด แล้วถ้าเอาน้ำกรวดไปสาดเขา จะต้องรับกรรมสาหัสสากรรจ์สักเพียงใด อาตมาถึงต้องขอโทษบาตไฉนล่ะ”

“ตกลงละ ดิฉันยกให้ ที่หลวงพ่อบอกขอโทษบาต ดิฉันยินดียกให้” พุทธจบก็เปิดกระเป๋าทือหยิบขวดน้ำกรวดซึ่งห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลอย่างมิดชิดวางไว้บนอาสนะ กราบสามครั้งจึงรีบลุกออกไป ด้วยรู้สึกอับอายขายหน้าเหลือเกินแล้ว

“หลวงพ่อบอกขอความกรุณาช่วยเปลี่ยนชื่อและนามสกุลให้ผมใหม่ด้วยครับ”

ทหารยศพันเอกพูดขึ้น

“เปลี่ยนทำไมเล่า ชื่อเก่าก็ดีอยู่แล้ว พ่อแม่ตั้งให้ไม่ต้องเปลี่ยน ยิ่งนามสกุลด้วยแล้วห้ามเปลี่ยนเด็ดขาด คนเราจะดีจะเลวไม่ได้อยู่ที่ชื่อ แต่อยู่ที่การกระทำ ใครมาขอเปลี่ยนชื่อ อาตมาไม่เคยเปลี่ยนให้สักราย

บางคนเขาเชื่อหมอดู บอกหมอดูให้เปลี่ยน เพราะชื่อเดิมเป็นกาลกิณี เขาว่าคนเกิดวันจันทร์ ชื่อจะต้องไม่มีสระเพราะจะเป็นกาลกิณี อาตมาก็บอกไม่ต้องเปลี่ยน แล้วก็ยกตัวอย่างให้ฟังว่า คนชื่อรวแต่จนก็มี คนที่ชื่อสวยแต่ขี้เหร่ก็มี นี่ที่วัดนี้ มีคนเขามาบอกอาตมาว่าพรุ่งนี้จะพาลูกสาวชื่อสวยมากกราบอาตมา ตอนนั้นอาตมาก็ยังหนุ่ม อายุซักยี่สิบกว่า ๆ โอ้โฮ คือนั่นนอนไม่หลับเลย นึกถึงแต่หน้าแม่คนที่ชื่อสวย แล้วก็วาดภาพไว้ว่าคงจะสวยหยาดเยิ้มเหมือนเพชรรา พรุ่งเช้าเขาก็มา...”

“สวยไหมคะหลวงพ่อบ” สตรีผู้หนึ่งกระเซ้า ท่านตอบว่า

“สวยซี โอ้โฮ แม่สวยคนนี้สวยจริง ๆ แต่สวยน่าเกลียดพิลึก ตัวดำ ตาดี แกมพินยีน อาตมาจะเป็นลมเสียให้ได้ นี่ถ้าอาตมาเชื่อหมอดูก็คงจะแนะนำแม่เขาให้เปลี่ยนชื่อลูกสาวเสียใหม่แล้วละ”

“เปลี่ยนเป็นอะไรคะ” สตรีคนเดิมกระเซ้าอีก

“เปลี่ยนเป็น “สวยน่าเกลียด” อีกรายนะ รายนี้เป็นผู้ชาย มาแบบเดียวกัน อายุจะหกสิบแล้วมาบอก “หลวงพ่อบอกช่วยเปลี่ยนชื่อให้ผมหน่อย เมียดำไม่พอกเลย หมอดูเขาบอกถ้า

เปลี่ยนชื่อใหม่เมียจะเลิกค่า” อาตมาก็ถามว่าใครตั้งชื่อให้ล่ะ เขาบอกพ่อตั้งให้ แต่พ่อตายไปแล้ว รับรองว่าแกไม่รู้ว่ามีผมไม่ใช่ชื่อที่แกตั้ง

อาตมาก็ทักว่าอย่าเปลี่ยนเลย ถ้าเปลี่ยนรับรองเมียตาคุณสอง ที่เคยดำวันละสาม ชั่วโมงก็จะเพิ่มเป็นวันละหก เขาก็โกรธอาตมา เลยไปหาพระวัดอื่นเปลี่ยนให้ หลวงพ่อวัดนั้นก็ว่าต้องเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ ชื่อบุญช่วยเป็นกาลกนิ ต้องเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ รับรองผู้หญิงรัก เมียก็จะเลิกค่า แกก็เลยไปเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ เสร็จแล้วกลับมาเล่าให้อาตมาฟังว่า

“หลวงพ่ จริงอย่างที่หลวงพ่พูด เมียผมดำสามวันสามคืนเลย บอก ไอ้โง่ ชื่อบุญช่วยก็ติดอยู่แล้ว เสือกไปเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์สมบ้าอะไรก็ไม่รู้” นี่เห็นไหม อยากรู้ไม่เชื่ออาตมา” คนฟังพากันหัวเราะครื้นเครง เพราะเข้าใจในเรื่องที่ท่านเล่า

“แต่ของผมมันไม่เหมือนกับที่หลวงพ่เล่านะครับ” นายพันว่า

“ไม่เหมือนยังงี้ล่ะผู้พัน”

“คือตัวผมเองไม่อยากเปลี่ยน แล้วผมก็เป็นคนไม่เชื่อหมอดู เมียก็ไม่ดำผม แต่ที่ผมอยากเปลี่ยนทั้งชื่อและนามสกุล เพราะผมติดแหงกอยู่แค่พันเอกพิเศษมาหลายปีแล้ว ขอเลื่อนขึ้นเป็นนายพล พอนายเขาเห็นชื่อก็ฉีกทิ้งทุกที เขาว่าผมปากเสีย ก็ผมมันคนตรง นายทำมิตีมิชอบ เช่นฉ้อราษฎ์บังหลวง ร่วมมือกับพวกพ่อค้าตัดไม้ทำลายป่า ผมก็ว่าเอาไม่เกรงใจ เขาก็เลยว่าผมปากเสีย แล้วก็เลยยอมเลื่อนให้ผมเป็นนายพล ทั้งที่ผลงานผมมีมาก ผมก็เลยจะเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนนามสกุลเสียใหม่เพื่อตบตานาย ได้เป็นนายพลเมื่อไหร่จะเปลี่ยนกลับมาใช้ชื่อเดิมนามสกุลเดิมทันที หลวงพ่กรุณาเปลี่ยนให้ผมด้วยเถิดครับ”

“ตกลง ตกลง กรณีนี้โอนโลมได้ เอาละ เตี่ยวอาตมาจะเปลี่ยนให้แจ่วไปเลย แล้วก็จะเสกให้ด้วย รับรองผู้พันได้เป็นนายพลแน่ อาตมารับรองพันเปอร์เซ็นต์”

“ขอบพระคุณครับ ได้เป็นนายพลเมื่อไหร่ ผมแก้แค้นไอ้นายเองชวยคนนี่แน่ ๆ ผมมันคนตรงครับ ใครดีก็ว่าดี ใครชั่วก็ว่าชั่ว ไม่เหมือนไอ้พวกที่ชอบเลียแข้งเลียขา นายเลว ยังไงมันก็ยกยอว่าดี นายมีเมียน้อยไปแย่งเมียชาวบ้านมา มันก็ยกย่องเมียน้อยนาย

บางคนก็ถึงกับเกาะชายกระโปรงเมียน้อยนายขึ้นมาเป็นนายพันนายพล แต่ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ มันละอายใจ แล้วผมก็ว่าด้วย ไม่กลัวใครทั้งนั้น นายเขาก็เลยไม่ชอบผม แล้วก็หาว่าผมปากหมา” คนเล่าหยุดหายใจ ท่านพระครูหิบบกระดาศขึ้นมาสวมแหวนหนึ่ง เขียนชื่อ

และนามสกุลให้เขาใหม่ แล้วพับใส่ซองหลับตาทำปากขมุขมิม เป่าเพียง ๆ สองครั้งแล้วส่งให้นายพันเอกพิเศษ

“อ้าว รับรองชื่อนี้ได้เป็นนายพลแน่ แล้วอย่าลืมเปลี่ยนกลับเสียเล่า กลับมาใช้ชื่อเดิมที่พ่อแม่ตั้งให้”

“ครับ ผมขอกราบของพระคุณมากครับ โอกาสนี้ผมขอถวายบังจายแต่หลวงพ่อก็ไว้สำหรับใช้สอยส่วนตัว” เขาประเคนซองสีขาวแก่ท่าน

“อ้อ ค่าจ้างเปลี่ยนชื่อหรือ” ท่านถามยิ้ม ๆ

“หาไม่ได้ครับ ผมตั้งใจจะทำบุญอยู่แล้วครับ” เขากราบสามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

“หลวงพ่อกะ ก็ไหนหลวงพ่อกเคยพูดว่าไม่ชอบทางเสกเป่า แล้วทำไมวันนี้ หลวงพ่อกทั้งเสกทั้งเป่าให้ผู้พันคนนั้นล่ะคะ” สตรีผู้หนึ่งทักท้วง

“มันจำเป็นนะโยม กฎทุกกฎก็ต้องมีข้อยกเว้น แล้วทำไมกฎของอาตมาจะมีข้อยกเว้นบ้างไม่ได้ คืออย่างนี้ะโยม ใครที่มีทุนเดิมอยู่หกสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว อาตมาถึงจะช่วย ไม่ใช่ช่วยสุมสี่สุมห้า อย่างรายนี้เขาต้องได้เป็นนายพลแน่ ๆ อยู่แล้ว อาตมาก็เลยช่วยลุ่นเขาหน่อย เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป

เวลาสามทุ่ม แยกคนสุดท้ายลุกออกไปแล้ว หากท่านพระครูยังไม่ยอมลุกจากอาสนะ นายสมชายจึงถามว่า “หลวงพ่อกเห็น้อยจนลุกไม่ไหวหรือเปล่าครับ ผมจะช่วยประคองขึ้นไปข้างบนนะครับ”

“ไม่ต้องหรอก แยกกำลังจะมาอีกรายหนึ่ง เจ้าหมีมันวิ่งออกไปรับถึงหน้าประตูวัดนะ” ท่าน “เห็น”

“เป็นไปได้อะครับ ก็เจ้าหมีมันไม่เคยเป็นมิตรกับใคร ทำไมเกิดจะไปญาติดีกับรายนี้”

“ก็เหลนมัน มันมีศักดิ์เป็นปู่ทวดของแครงรายนี้ เห็นไหม พอเขาลงจากรถ มันก็เข้าไปเลียแข้งเลียขา เลียหมดทุกคน ทั้งลูก ๆ เขาด้วย”

“ผมไม่เห็นหรอกครับ เพราะผมมองทะลุฝาอย่างหลวงพ่อกไม่ได้” ชายหนุ่มว่า

“ถ้าอยากทำได้ก็ต้องหมั่นปฏิบัติกรรมฐาน”

“ผมว่าผมอยู่อย่างนี้ดีแล้วครับ ชื่นเก่งเหมือนหลวงพ่อก ผมคงทนไม่ได้ ทำงานทั้งวันทั้งคืน แกรมได้นอนวันละแค่สองชั่วโมง” พอดีกับเจ้าหมีนำ “อาคันตุกะ” เข้ามาใน

กฤติ เป็นชายวัยสามสิบเศษ มากับภรรยาวัยเดียวกัน พวงทำด้วยบุตรชายหญิงวัยไล่เลี่ยกัน ถึงห้าคน

“หลวงพ่อครับ ผมต้องขอโทษที่มารบกวนในยามวิกาล”

“โยมมาจากไหนล่ะ” ท่านถามเหลนเจ้าหมี คนเป็นปู่ทวดส่งเสียงเงี้ยงัด แล้วก็เดินเสียดลุกของเหลนอย่างรักใคร่จนครบทั้งห้าคน

“ผมมาจากภูเก็ตรับ ทำเหมืองแร่อยู่ที่นั่น ผมกำลังจะพาครอบครัวไปเที่ยวเชียงใหม่ เพื่อนเขาสั่งมาว่า ให้แวะกราบหลวงพ่อที่วัดป่ามะม่วงให้ได้ เขาบอกว่าพอถึง ก.ม.ที่ ๑๓๐ ก็ให้เลี้ยวรถเข้าไป เขาพูดถึงหลวงพ่อให้ผมฟังบ่อย ๆ จนผมอยากจะมารู้จักหลวงพ่อ เพื่อนผมเขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ เขาชื่อจรินทร์ครับ”

“อ้อ โยมจรินทร์นั่นเอง แล้วโยมทานอาหารกันมาแล้วหรือยัง หิวหรือเปล่า”

“เรียบร้อยแล้วครับ หลวงพ่อครับ ผมขอถวายปัจจัยร่วมทำบุญกับหลวงพ่อครับ ถ้ามีนักเรียนยากจนขาดสน หลวงพ่อกรุณานำเงินจำนวนนี้ไปมอบเป็นทุนการศึกษาแก่เขาด้วย ผมขอถวายหนึ่งหมื่นบาทครับ” เขาประเคนซองสีขาวแต่ท่านเจ้าของกฤติ

“อาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมและครอบครัว ตกกลางอาตมาจะจัดการให้ตามความประสงค์ และจะตั้งชื่อคุณนี้ว่า “คุณเสริมสมอง” ถ้าใครจะมาสมทบอีก อาตมาก็จะได้ตั้งเป็นมูลนิธิ การช่วยให้คนยากจนได้เรียนหนังสือ จะทำให้ได้อานิสงส์คือลูกหลานของเรา ก็จะเรียนหนังสือเก่งและได้เป็นเจ้าคนนายคน อาตมาขออนุโมทนา”

เมื่อเขาลากลับ เจ้าหมีก็กุกูกูจ่อไปส่งถึงรถ เสียดแข้งเสียดขาเหลนและลูก ๆ ของเหลน และวิ่งตามรถเป็นซัดคันนั้นไปจนถึงประตูหน้าวัด แล้วก็มิได้กลับเข้ามานอนที่กฤติชั้นล่างเหมือนดังแต่ก่อน ท่านพระครู “ฐ” ว่ามันจะลาโลกนี้ไปในวันรุ่งขึ้น เพราะหมดห่วงแล้ว เหลนของมันได้มาทำบุญที่วัดป่ามะม่วงตามที่มันคาดหวังและรอคอยมานาน

รุ่งเช้า หญิงชราที่เข้ามาปฏิบัติกรรมฐานอยู่ในวัดป่ามะม่วงได้มาเล่าให้ท่านพระครูฟังว่า พบเจ้าหมีนอนหายใจระทระทวยอยู่หน้ากุฏิกรรมฐาน จึงเรียกคนมาช่วยกันอุ้มมันไปอาบน้ำกุสุมัจจนสะอาดสะอาดแล้ว แล้วปูผ้าขาวให้มันนอน มันก็นอนตายอย่างสงบ เมื่อเวลาประมาณ ๙ นาฬิกา

ท่านพระครูรับทราบแล้วจึงให้นายสมชายไปนิมนต์เณร ๔ รูปมาบังสุกุลให้มันพร้อมกับนำเงินใส่ซองถวายเณรไปรูปละ ๕๐ บาท

บังสุกุลแล้ว นายสมชายก็จัดการขุดหลุมฝังศพเจ้าหมีไว้ที่ใต้ต้นไม้ เจ้าโหมกับเจ้า
ขาวมาร่วมงานฝังศพพี่ชายของมันด้วย แต่มิได้ร้องไห้ คนที่ร้องไห้จะเป็นจะตายก็คือ
นายขุนทอง!

มีต่อ.....๗๘